

ADRIENNE VON SPEYR

MISIUNEA PROFEȚILOR

Prefață de

HANS URS VON BALTHASAR

Traducerea de Ion Rîba

Galaxia Gutenberg

2024

CUPRINS

PREFAȚĂ	7
AVRAM (<i>1Moise</i> 12-25)	11
ISAC (<i>1Moise</i> 21-26)	14
IACOB (<i>1Moise</i> 27-35. 46-49)	17
IOSIF (<i>1Moise</i> 37-50)	21
MOISE (2-5 <i>Moise</i> ; în mod special 2 <i>Moise</i> 4; 19; 33)	24
ARON (2-5 <i>Moise</i> ; în mod special 2 <i>Moise</i> 4,14; 3 <i>Moise</i> 8-9; 4 <i>Moise</i> 12)	28
IOSUA (2 <i>Moise</i> 17; 24; 4 <i>Moise</i> 11; 5 <i>Moise</i> 34,9; <i>Jos</i> 1-24)	32
BALAAM (4 <i>Moise</i> 22-24; 31,16)	35
GHEDEON (<i>Jud</i> 6-8)	37
SAMSON (<i>Jud</i> 13-16)	41
IEFTE (<i>Jud</i> 10-12)	44
SAMUEL (1 <i>Sam</i> 1-16; 25,1)	47
SAUL (1 <i>Sam</i> 9-30; în mod special 15)	50
DAVID (1 <i>Sam</i> 16 – 2 <i>Sam</i> 24)	54
SOLOMON (1 <i>Rg</i> 1-11)	57
ILIE (1 <i>Rg</i> 17-19; 2 <i>Rg</i> 1-2)	61
ELIZEU (1 <i>Rg</i> 19; 2 <i>Rg</i> 2-9; 13)	64
ISAIA (<i>Is</i> 1-66)	68
IEREMIA (<i>Ier</i> 1-52; în mod special 11-12; 15; 20; 26; 37)	71
EZECHIEL (<i>Ez</i> 1-42; în mod special 1-2)	75
DANIEL (<i>Dan</i> 1-12)	79

OSEA (<i>Os</i> 1-4; în mod special 1-2)	83
IOEL (<i>Il</i> 1-3)	86
AMOS (<i>Am</i> 1-9)	89
ABDIA (<i>Abd</i>)	92
IONA (<i>Iona</i> 1-4)	95
MIHEEA (<i>Mih</i> 1-7)	98
NAHUM (<i>Nah</i> 1-3)	101
SOFONIA (<i>Sof</i> 1-3; în mod special 1,1)	104
HABACUC (<i>Hab</i> 1-3)	107
AGGEU (<i>Ag</i> 1-2)	110
ZAHARIA (<i>Zah</i> 1-14; în mod special 3)	113
MALAHIA (<i>Mal</i> 1-4)	116
MAICA DOMNULUI	119

AVRAM

Este o triplă misiune. Ea începe astfel: că Avram, în credința sa ca și în rugăciunea sa, în comportamentul său zilnic ca și în vorbirea sa cu Dumnezeu, posedă certitudinea, la început nefondată, că este purtătorul unei misiuni. Această misiune este pentru el ca o ființă nedetectabilă scoasă din sine. El știe că trebuie să se comporte ca un însemnat, el știe că Dumnezeu așteaptă ceva de la el, că Dumnezeu îi va da încă ceva, că el trebuie să fie în mod special fidel, credincios și drept. Această presupusă intuiție rămâne în totalitate în interiorul sufletului său; nu corespunde, în această primă etapă, niciunei percepții despre o misiune externă ce trebuie îndeplinită, despre un drum care trebuie parcurs și încă nici unei experiențe. Este ca un șoc ușor, aproape imperceptibil, și care totuși corespunde cu ceva despre care el știe. Trebuie să trăiască ca un trimis, adică să aibă grijă de el, astfel încât prin el să se clarifice intențiile lui Dumnezeu.

În această trimitere se află o a doua sferă, care este caracterizată mai mult prin dorința de a insista. Avram

trebuie să rămână ferm în ceea ce a verificat, pentru ca aceasta să se lărgească. Și atunci când trebuie să săvârșească jertfa fiului său, dintr-o dată el știe: este, pe plan pământesc, tatăl unei promisiuni. Nu este vorba despre el: Dumnezeu vrea, pornind de la el, să pună început unei realități cu mult mai mare. Nu persoana sa este importantă, ci ceea ce Dumnezeu a pus în el. Este sfera care cuprinde familia, generațiile descendenților săi, poporul simbolizat prin fiul său, Isac. El nu-și poate imagina ce anume își propune Dumnezeu, el trebuie doar să persevereze în credința sa. Să aprofundeze rugăciunea sa. Să se exprime în toate ca un trimis de Dumnezeu.

A treia sferă este confirmarea misiunii sale. Nu mai aparține lui, ci întregului Vechi Testament, ca și lumii întregi. El este numai fundamentul terestru, imaginea pentru opera pe care o înfăptuiește Tatăl în cer. Tatăl este purtătorul unei promisiuni, este adevăratul săvârșitor al sacrificiului propriului fiu, este și cel care se supune misiunii fiului, personalizată în Isac, chiar dacă aceasta nu ajunge să fie cunoscută în mod transparent. Dar nici pentru Avram aceasta nu mai constituie o experiență personală. El trece în plan secundar, Isac trece în plan secundar, acțiunile lor trec în plan secundar. Totul este doar un semn, o parabolă, a cărei semnificație chiar și actorii o înțeleg puțin, și care totuși este răsplătită și se dovedește a fi corectă. Un semn care parcurge timpurile, până la sfârșitul timpului. În Avram este Cristos, este Noua Alianță. Se privesc reciproc, ca două

imagini, ca două imagini în oglindă pentru a se completa reciproc: una este anticiparea, cealaltă este împlinirea.

Trei misiuni într-una. Una mică, restrânsă, ascultare ocazională, aproape fără speranță, care însă cuprinde întreaga bucurie, toată mândria descendenței, conține în sine cea mai mare recompensă, pentru că Dumnezeu unul și întreit se face demn să anunțe, în istoria lui Avram, preistoria lui Dumnezeu care se face om.

ISAC

Misiunea lui Isac se află între misiunea lui Avram și misiunea lui Cristos. Locul său este stabilit în sânul lui Avram. Prin faptul că este dispus să pătimească, pentru faptul de a trebui să fie sacrificat, Isac manifestă ascultarea de tatăl, clarifică chiar de la prima sa apariție, începând de la nașterea sa, rolul special al lui Avram. Însă acest rol este orientat în întregime spre promisiunea lui Cristos; în aceasta constă într-o oarecare măsură prima sferă a misiunii lui Avram. În aceasta, însă, fiul Isac trebuie să-l reprezinte pe fiul Isus, persoana lui Avram trece în plan secundar și raportul lui Isac cu propriul tată face aluzie la Tatăl ceresc. Lui Isac trebuie să-i arate modul în care un om trăiește promisiunea și în aceeași măsură, modul în care Fiul lui Dumnezeu va trăi în împlinirea acesteia. Fiul va repeta în mod permanent că a venit pentru a-l preamări pe Tatăl și pentru a împlini voința sa. Acestui fapt îi corespunde faptul că Isac a fost mereu binecuvântat din iubire față de tatăl său și că binecuvântarea destinată lui este mereu trimisă tatălui său și se referă la acesta din urmă. În același mod,

Răscumpărătorul are mereu mintea orientată către Creator. Misiunea lui Isac este așadar o misiune în cadrul misiunii lui Avram și în vederea misiunii Fiului. Toată credința lui Isac, toată pietatea sa, acceptarea de către el a Promisiunii, trăirea sa în cadrul acestei Promisiuni: toate acestea sunt o prefigurare a Fiului, a modului său de a se angaja în împlinirea Promisiunii și îndeplinirea împlinirii. Și așa cum conceperea lui Isac din sterila Sara este învăluită în mister, tot așa întruparea Fiului în sânul unei fecioare, anunțată de nașterea Botezătorului ca fiu al sterilei Elisabeta, trimite la mistere care sunt proprii Tatălui. În Promisiune, Creatorul încalcă legile pe care le-a dictat pentru creația sa; le va încălca și în împlinire, dar în așa fel încât această ultimă încălcare retrimite la prima, încălcare exemplificatoare; mai mult, întrucât alegerea fecioarei devenită mamă retrimite mai în urmă la planurile originare ale Creatorului în Paradis, apariția arbitrariului este eliminată din această descoperire, demonstrează superioritatea legalității acțiunii Creatorului. Noua minune este întărită de cunoașterea celei precedente.

Pe de altă parte, jertfa lui Isac nu ajunge să fie săvârșită până la capăt, în timp ce Isus face să se realizeze acest lucru în sine însuși până la capăt. După jertfa morții sale urmează învierea sa. După jertfa lui Isac urmează viața de dinainte. În timp ce jertfa Crucii face referire la timpul nou care va veni, jertfa lui Isac face referire la timpul trecut, care a fost.

Unul privește înainte, celălalt în urmă. Acolo unde cele două jertfe se întâlnesc, două epoci își dau mâna.

În mod natural, misiunea lui Isac nu are rolul de a înțelege o doctrină nouă, de a o îmbrățișa de sus; este cuprinsă în misiunea lui Avram, a cărei semnificație se află în a se despuia, în a se goli, în a deveni gol, într-o *kenosis* în vederea Noii Alianțe, care numai din perspectiva Noii Alianțe se va putea înțelege. Este primirea Promisiunii în punctul în care a fost explicată lui Avram. Cuvintele care au fost rostite, faptele care au fost înfăptuite sunt doar fundament pentru acțiunea Fiului, care deseori reamintește: „Este scris!” Numai când misterele care se referă la Fiul sunt descoperite în măsura voită de Tatăl, ca să fie înțeleasă toată forța revelației, se face lumină peste valoarea reprezentată de Isac, o valoare transmisă lui de Avram, așa cum Cristos își va primi misterul de la Tatăl. Iar neamul omenesc este înscris în lanțul care îl unește pe Avram de Fecioara Maria; în Promisiune este profețită, și în împlinire este răscumpărată, mai mult, răscumpărată din Cruce pentru toate timpurile trecute, pentru că Promisiunea a parcurs un drum pe care Dumnezeu l-a trasat, pentru că Dumnezeu i-a dat lui Avram preferința sa și milostivirea sa, și pentru că Avram – înțelegând însă fără a înțelege – a primit din mâinile Tatălui ascultarea pe care Tatăl o va da la rândul său propriului Fiu.